

Lê Khánh - thành lần quan Tà-quân

có sang Pháp - quốc từng chấp: bị
thường, được thưởng chiến công khua
bài, hiện nay làm từ ở giữ lẫn, chừng
cùng.

Bản Hội đồng nhì chừng đông bình
tây quí, một bên hai con lẫn, một bên
hai con rừng của hội nhì miễn Bôn thợ
Gôáp cùng và cùng.

Trước khánh thờ quan Tả-quân có
bong hai trái Phật - thủ thờ tại, toàn
bằng lụa nhiều đủ màu rất xinh đẹp.

Thiên bị kẻ đến cùng, người đi xem
có đủ cả người Trưng Bão lương kỹ,
cho đến khách-tri và x-âm ở Saigon,
Cholon, Gladinh cũng đến cùng ông
rất nên đông đảo. Ở trong miếu kẻ vô
người ra chơn chơn không lợt, miễn
tuy rộng lớn vô cùng nhưng cũng
không đủ chứa người, thật lấy làm
tiếc quá. Tuy là đông đảo như thế song
cuộc sắp đặt có thủ từ lợp lạng, có vô
nhiệm trang trong êm ngoài tĩnh.

Tới chùa-nhụt, đúng 9 giờ có đôi
pháo bông nện lúc 8 giờ, ngoài đường
xe ngựa dập dìu, trong sân chật nê
nam thanh nữ tử. Pháo nổ; thật nhiều,
mà cây nào xem cũng đẹp mắt lắm.
Đốt liên liền với nhau, trái châu sa-
láng giữa trời, còn ai nấy thì ngước
mặt ngó lên, rồi nghe những tiếng: chú
cha!... cùng khắp. Ấy chẳng những
là người An-nam ta cho pháo ấy là thú
lạ, vô cùng mà cả đến mấy bà dâm vi-
cắc ông Tây đến xem cũng nhận rằng
khéo thiết. Rốt hết có đốt một c-
ả pháo ra hình quan Tả-guan đôi bên
ra trận, tay xách bừa kim tay cầm tr-
áp cói mười phần mạnh mẽ lắm.
Những người đứng xem thấy rõ hình
ngôi, vung vó tay lên, kẻ pháo thán-
thiên phát nổ đúng đúng, tủa trái-ch-
anh đỏ trắng vàng, rực rỡ cả trời
xem rất ngoạn mục.

Nghệ nói ông Hội-dồng Sâm chỉ
gần mua các vật liệu, còn M. Phan
thành-Lợi thì ra công chế thuốc
làm Pháo này đắt hơn tất cả
cây pháo lúc cô chế, vì M. Phan-thành-
Lợi sáng suốt làm ra, trước đó cũng
ông, sau cho đồng bang biết tay th
khéo.

Rất bài này tôi không lẽ quên k
tốt lòng sốt sắn của quí ông làm đ
trong hội Thương công quí tể, vì c
đồng tiếp đãi tôi đến người lui m
vai về cùng và thật là trọng h
vậy.

? cái thuyền « nghe lỏm nổi mòi ấy, có như lạc đủ hay không lạc đủ, thì khuyên ông hãy chừa khó để lại bộ của ông Nam-Kiền một lần nữa, chừa thì không muốn bỏ lại làm chi, vì lo phạm tai độc-giả. Đến như bài thơ « sáng sớm đi chơi bãi biển » của ông Nam-Kiền, mà ông nói « cảnh mĩ tượng-búng đốn châu dòng » chẳng lẽ cảnh mòi ấy là sông, cái, dãi, công gió, sa-mù hay là lũ ô ăn c?

thứ ! thì ông thiệt là ngu-muội q
chứng ! Đàng ngu-muội lại không ch
đưa cọt mà nghe, còn muốn thốt
mời lạ chủ ! Sáng sớm mặt trời bi
mọc lên, có phải là cái « cảnh m
tung - bùng đôn chưa dồng » khôn
đây ! Cái óc của ông coi thơ không biết th
vậy mà cũng phê-bình thơ, thiệt là
quá !

Ông lại nói : « xin chư khanh-qu
đọc lại bài dụ và những bài tở ph
bình mấy bài xã-thuyết của Nam
Kiều thì sẽ thấy tôi lấy lý lẽ v
kịch bản văn từ ngôn luận c
Nam Kiều mà thôi ». Chư khanh-qu
nếu muốn biết « lẽ » của Tây-Son-B
thì cứ coi mấy bài của Tây-Son-B

mới viết đó đủ thấy rõ, nào là « c
má gò đồng như Nam-Kiền »; n
là « cha Nam-Kiền chết bỏ thời th
ai chịu cho nổi », nào là « anh
Nam-Kiền đi ăn trộm », có p
những câu đó là « lễ » của Tây-S

